

Kupujem, kupuješ, kupujemo...

Ce še tako razmišljamo in izbiramo besede, bi pojma potrošniška mrzlica ne zadeli bolj, kot jo je zašpilil pred dnevi neki humorist:

Kupujem kot blazen že štirinajst dni, saj vsak dan bolj prazen se market mi zdi...

Tako je to: nekdo blekne nekaj v zvezi s pomanjkanjem, potem pa hajd v trgovino... Naj to stori dvajset naivnežev, pa se polica z določenim blagom že malce izprazni. Ko to vidijo drugi, manj »poučeni« naivneži, planejo po blagu tudi oni — in blaga čisto zares zmanjka.

Zdaj so zadovoljni vsi: tisti, ki je iz tega ali onega razloga bleknil v množico parolo o pomanjkanju, drugi, ki so »še pravi čas nakupili zalogo« in dolgih nosov ostanejo samo tretji, ki vsem tem govoricam niso nasedli, pa so nazadnje ostali brez vsega...

O moralnosti takšnega otročjega početja, ki pa nima nič kaj »otročjih« posledic, tokrat ne bomo govorili. Brezobzirno nakupovanje in kopičenje zalog pač nima dosti skupnega s socialistično in z nikakršno moralo — do tega nas bo slej ko prej privedel vsak treznejši razmislek.

Toda oglejmo si še malce drugo plat problema — reakcije trgovcev na potrošniške psihoze. Ne bomo ovinkarili: velikokrat je za nastanek govoric v veliki meri odgovoren nesposoben poslovodja (besedo nesposoben lahko, če hočete, zamenjate tudi z nemaren). Namesto da bi namreč polico, ki se je nadpovprečno hitro izpraznila (iz kakršnega že razloga), čimprej ali takoj napolnil, stoji križem rok in se morebiti še hahlja ob nakupovalnih podvigih strank. Zgodi se seveda, da se sploh ne hahlja, ampak blaga preprosto povedano ne naroči pravočasno, ali pa ga pravočasno ne dobi — če je kot cucelj navajen le na enega grosista...

Kakorkoli že, če bi bili vsi poslovodje tako iznajdljivi kot tisti (ali tista) v Emoninem centru v Kosezah, bi o potrošniški mrzlici le težko govorili. Redko se namreč zgodi, da bi jim zmanjkalo kaj pomembnejšega — kljub paniki, ki sicer vlada po ostalih ljubljanskih trgovinah.

Naključje? Verjetno ne. Najbrže gre le za odgovorno in moralno opravljanje nekega dela.

Zakaj so takšni primeri še tako presneto redki?

VSEBINA:

STRAN 2: Naš stenčas

STRAN 4: Kažipoti letošnjih ciljev

STRAN 5: Razprava o ekonomskih stanarinah

STRAN 6: Zgled zavestne organiziranosti

STRAN 8: Mladi in stabilizacija

STRAN 9: Šport

STRAN 10: Naša anketa

STRAN 11: Spremembe zakona o vojaški obveznosti

STRAN 14: Dobro, še bolje...

SAMOUPRAVLJANJE — MOČ LJUDSKIH MNOŽIC

Razstavo o življenju in delu velikana naše revolucije, Edvarda Kardelja na Gospodarskem razstavišču si je vsak dan ogledalo okrog 15.000 obiskovalcev. Množice delovnih ljudi in občanov so doživljale in podoživljale delo velikega misleca in revolucionarja in v tem delu odkrivalle napotke za svoje delo, za svoje življenje. Ob prebiranju njegovih misli, ob dožemanju njegovega obsežnega dela je vsakdo prav gotovo našel nekaj zase, za razširitev svoje osebnosti, za svojo izpopolnitev.